

Το Αυγό Σκηνή 3

Σόλων: Λουκά;

Λουκάς: Ναι;

Σ: Λουκά, είσαι απαράδεκτος, εδώ ο κόσμος καίγεται και εσύ το έχεις ρίξει στον ύπνο και στο καθιστό.

Λ: Ε;

Σ: Συμβαίνουν πράγματα και θάματα, ηλίθιε. Ορίστε, διάβασε, διάβασε λίγο.

Λ: Δεν, δεν έχω τα γυαλιά μου.

Σ: Δεν έχεις το γυαλιά σου;

Λ: Ναι.

Σ: Ξέρεις τι λέει;

Λ: Που;

Σ: Εδώ, ξέρεις τι λέει;

Λ: Τί λέει;

Σ: Η ζωή παρατείνεται, Λουκά!

Λ: Τί κάνει, λέει;

Σ: Παρατείνεται.

Λ: Η ζωή, ποιά ζωή;

Σ: Όλων εν γένει.

Λ: Και η δική μας η ζωή;

Σ: Και η δική μας.

Λ: Δηλαδή παρατεινόμεθα και εμείς;

Σ: Κι εμείς, Λουκά, κι εμείς, κοσμοϊστορικά πράγματα συμβαίνουν, Λουκά. Πλησιάζουμε στην αθανασία και εσύ το 'χεις ρίξει στον ύπνο και στο καθιστό, Λουκά.

Λ: Για στάσου, για στάσου.

Σ: Τί “για στάσου”, Λουκά; Αποδεικνύεται επιστημονικώς. Τώρα, δεν χρειάζεται ας πούμε να πιείς το αθάνατο νερό για να ζήσης έναν αιώνα, δύο αιώνες, κατάλαβες; Είναι μεγαλειώδη πράγματα, Λουκά.

Λ: Δηλαδή εννοείς ότι θα... και εμείς θα...

Σ: Κι εμείς, Λουκά, κι εμείς αν ανήκουμε στο ανθρώπινο γένος, κι εμείς. Οπότε, μωρό μου, κανονικώς εκ των πραγμάτων, στη μία ζωή που θα ζούσαμε, προστίθεται τώρα άλλη μία, κατάλαβες;

Λ: Δηλαδή;

Σ: Τί “δηλαδή», Λουκά; Αν δεν σου έφτανε η μία ζωή για να πραγματοποιήσεις τα όνειρά σου, τώρα θα έχεις δύο ζωές.

Λ: Για στάσου, για στάσου.

Σ: Κοίταξε, Λουκά, κοίταξε. Οι άνθρωποι, οι άνθρωποι γενικώς, όχι τα ζώα (για μας πρόκειται), οι άνθρωποι, πες ότι ζούσαν και πέθαιναν μέχρι τα εβδομήντα τους. Τώρα μετά την παράταση, θα πεθαίνουνε στα εκατό και... βάλε.

Λ: Δηλαδή υπάρχει περίπτωση εμείς να φτάσουμε μέχρι τα εκατό;

Σ: Και περισσότερο, εκατόν είκοσι, εκατόν τριάντα, εκατόν σαράντα...

Λ: Στάσου δηλαδή, δηλαδή εμείς μπορεί να ζήσουμε άλλα πενήντα χρόνια; Δηλαδή τώρα είμαστε πενήντα και μπορεί να ζήσουμε άλλα πενήντα χρόνια, έτσι;

Σ: Μόνο, βλάκα, τουλάχιστον άλλα πενήντα.

Λ: Όχι, σε παρακαλώ, μη με τρομάξεις, μη μου λες τέτοια. Όχι, όχι τέτοια αστεία, όχι τέτοια αστεία.

Σ: Που είδες τα αστεία; Ορίστε, διάβασε, το λέει ευκρινώς.

Λ: Σόλων, κοίταξε να δείς, εγώ, εγώ κάνω υπομονή άλλα δέκα χρόνια το πολύ, όχι πενήντα. Δεν την αντέχω, δεν την αντέχω εγώ τέτοια ζωή!

Σ: Λουκά, Λουκά, είσαι, είσαι και αγάριστος, ε; Εδώ η επιστήμη σου λέει ότι...

Λ: Τί μου λέει; Τί μου λέει; Τί μου λέει; Γιατί να μου την παρατείνει; Με ρώτησε, θέλω; Ε;

Σ: Ε τότε πήγαινε να αυτοκτονήσεις!

Λ: Δεν θέλω, θέλω να πεθάνω από φυσικό θάνατο.

Σ: Εν πάσει περιπτώσει, Λουκά, η ζωή παρατείνεται, θέλεις δεν θέλεις, η ζωή παρατείνεται, γεγονός.

Λ: Αν ήθελε να μου την κάνει ορεκτικότερη η κυρία Επιστήμη, έπρεπε να με ρωτήσει. Με ρώτησε εμένα; Θέλω, ε; Ας μου την έκανε ορεκτικότερη και τότε μάλιστα.

Σ: Ποιά;

Λ: Τη ζωή. Τότε μάλιστα, δέκα αιώνες και να μη μου φτάνουν. Αλλά όχι άλλα πενήντα χρόνια, όχι, όχι, είναι άδικο, είναι άδικο. Βέβαια αυτούς που τα 'χουν όλα, αυτούς, αυτούς βέβαια τους συμφέρει η παράταση. Εμείς όμως, τί κερδίζουμε εμείς; Δεν μου λες, εσύ μπορείς να τη ζήσης τέτοια ζωή, την αντέχεις;

Σ: Κοίταξε, Λουκά., εγώ το έχω φιλοσοφήσει, όμως εσύ...